Karácsonyi versek

Válogatás

hp
invent

Karácsonyi versek

Válogatás

Tartalom

Ady Endre

A Jézuska tiszteletére

A karácsony férfi-ünnep

A lelkem Kánaán-magvai

A nagyranőtt Krisztusok

A téli Magyarország

Békesség ünnepén

Egy jövendő karácsony

Egy megíratlan naplóból

Ének karácsony ünnepén

Karácsony -- Harang csendül...

Karácsony -- Ma tán a béke...

Kató a misén

Kis, karácsonyi ének

Virágos karácsonyi ének

Ányos Pál

Három királyok napján

Arany János

Almanach 1878-ra

Hej! Iharfa...

Karácsonyi éjszakán

Batthyány-kódex (XVI. sz.):

Új világosság jelenék

Csokonai Vitéz Mihály

Újévi ajándék

Gárdonyi Géza

Fel nagy örömre!

Gyóni Géza

Betlehemesek

H. M. R.

A karácsonyi ajtó

Harangi László

Kis Jézusom

Magyar Cantionale, XVII. sz.

Szép Violácska

N. N. Ismeretlen

1949 Karácsony

Fehér Karácsony

Ha soha egyébkor

Ily szegényen mint én

Imádság

Népi imádság

A kis Jézus aranyalma

Karácsonyi éjfélóra

Pálóczi Horváth Ádám

Örvendjetek, keresztyének

Petőfi Sándor

Karácsonkor

Reviczky Gyula

Karácsonykor

Sík Sándor (fordítás)

Ádventi himnusz

Himnusz Krisztus születéséről

Karácsonyi himnusz

Karácsonyi himnusz

Vízkereszti himnusz

Szabolcska Mihály

Karácsony

Szegedi: Cantus Catholici

Az égből színméz

Tompa Mihály

Karácsony estéjén

Tóth Árpád

Karácsonyi emlék

V. M.

Karácsony előtt

Várad, 1566

Jer, mindnyájan örüljünk

A Jézuska tiszteletére

A született Jézus,

Ez igézetes gyermek,

Áldja meg azokat,

Kik a szívünkbe vernek

Mérges szuronyokat.

Áldassanak bennünk

A kifeslett vér-rózsák:

Bánat, kín, szenvedés,

Mert Jézus volt a Jóság

S a nagy, szent türelem.

Csengessünk csengőkkel,

Szeressünk szeretettel,

Örüljünk, ha sírunk,

Ha ránk tör minden ember

S ha álul bántatunk.

A született Jézus

Született így s kívánta,

Hogy ez legyen az üdv:

Minden hívság kihányva

Életünk gömbiből.

Tartalom

A karácsony férfi-ünnep

Betlehem, a te hajnalod

Férfi-hajnal volt. S férfi-bánat,

Hogy fia fogant Máriának.

Mienk az arany, myrrha, tömjén

S a nagy fájó gondolatok.

Mienk az élet s kötelez:

Kisded-sírás velünk veszekszik,

A nagy Titok fejünkre fekszik.

Óh, testvérek, miénk az élet,

Bennünket bíztat és sebez.

Óh, élni bús és élni szép:

Áldott az, aki befogadja.

Ma, akinek van édesanyja,

Hím testvérem borulj elébe

S csókold meg sírva a kezét.

Tartalom

A lelkem Kánaán-magvai

Majd elmulnak ezek a remegések,
Lesz az Életnek cukros bora,
Majd zúgni fog kis templomban az ének,
Havas karácsony s Úr-vacsora
És rigmusos gyermekek jönnek.

S tán árka lesz ennek a vád-özönnek,
Győztesre szárad ázott szárnyam
S eljön, hogy majd csak azt kívánjam,
Ami beteljesedhetik
S hogy újból és fentujjongva akarjak.

Majd galambok lesznek a lomha varjak,
Finom nő-testek, remegősek
Várják vágyón, hogy lepleiktől
Szabadítsam meg őket
És nagyon sokan szeretnek ismét
S én sokakat fogok nagyon szeretni.

Szent szántásba akkor fogom majd vetni
Lelkem Kánaán-magvait,

Melyek ma még, jaj jaj, rohadnak.

Dicső leszek s örülni fogok

Mindennek és magamnak

S a földnek, melybe áldott, bő markom

Hitet, jövendőt, örömet hintett:

De ha nem igy lesz, az is mindegy.

Tartalom

A nagyranőtt Krisztusok

Eső után a buja gombák
S mint Florencban a májusi virágok,
Úgy születnek szent garmadával
Mostanában az új és új világok.

A Bibliának egy világa
Milyen lassu, tétova kézzel készült
S ma egy-egy új világ mily készen
Ugrik ki terhes, tüzes emberészbül.

Bethlehem híres csillagának
Híre maradt csak, se hamva, sem üszke,
De ezernyi fényes csillagra
Az ember-agy lobogóját kitűzte.

Az Élet egy elgondolása,
Egy dal, melytől egy csúf óránk megszépült,
Teremtés volt a lelkeinkben,
Újra-újra egy-egy új világ épült.

Repülő, lármás gépmadárnak

Istenkisértő, bátor, büszke szárnya
Vallja: Emberé a teremtés
S Isten csak egy megócskult koronája.

S mert halhatunk bármelyik percben
S célunk mégis az örökkévalóság,
Minden igaz ember ezért hős
S az emberszívben van a legtöbb jóság.

Tömjénbűzös, gaz korszakokban,
Mikor öltek, raboltak Krisztus-hitben:
Akkor is az Emberben maradt meg
Egyedül és legtisztábban az Isten.

S az emberszívben mind tisztábbak,
Boldogabbak, kedvesebbek a lángok
S miket teremt a vágyó ember,

Egyre szebbek az új és új világok.

Egyre erősebb a nagy Szándék,
Hogy az Istent ne szavakban vitassák,
De adassék meg az Embernek
Itt a Földön minden szépség, igazság.

Egyre többen hisszük és valljuk:

Kenyér jár nekünk a ránk-dobált kőért

S nem-magunkért mind többen küzdünk:

A leendőkért, az ékes Jövőért.

Érezzük növekvő lelkünkben

A Lehetetlent legyőző hatalmat

S hogy egykor eggyé egyesülnek

Az új világok, az új birodalmak.

Egy lesz majd millió világból,

De ez az egy minden örömmel teljes

S ez a szegény Siralom-Völgye

Mindenkinek kedves, jó lakóhely lesz.

Kik most élünk, mink is örüljünk,

Bár utódinknak fog Mennyország jutni,

Ez a miénk sziveink által,

Bennünk ragyog, él, mert mi gondoltuk ki.

*

Karácsony van, Krisztusok járnak,

Nagy hadakban és nagyranőtt Krisztusok,

Zengjen a dalod, szent Forrongás

S te nagy Egy-Világ, zengjen a himnuszod.

Tartalom

A téli Magyarország

Magyar síkon nagy iramban át
Ha nyargal a gőzös velem
Havas, nagy téli éjjelen,
Alusznak a tanyák.

Olyan fehér és árva a sík,
Fölötte álom-éneket
Dúdolnak a hideg szelek.
Vajjon mit álmodik?

Álmodik-e, álma még maradt?
Én most karácsonyra megyek,
Régi, vén, falusi gyerek.
De lelkem hó alatt.

S ahogy futok síkon, telen át,
Úgy érzem, halottak vagyunk
És álom nélkül álmodunk,
Én s a magyar tanyák.

Tartalom

Békesség ünnepén

Békesség most tinéktek, emberek.

Övendezzél, derék világ,

Hangozzatok, jámbor legendák,

Zsolozsmák, bibliák, imák.

Kicsi gyertyák, lobogjatok föl,

Bóduljunk tömjénnek szagán!...

Szép dolog ez!... Így kell csinálni

Minden karácsony-éjszakán...

Hejh, szép az istenes legenda,

A csillag, a jászol, az élet,

Ki lehetne még vele húzni

Talán még néhány ezer évet...

Békesség hát néktek, emberek,

Örvendezzék a vak, a béna:

A jászol benne van a legendában

S a jászolban benne a széna...

Különben is az élet csupa vígság,

Útvesztőkből csillag vezet ki,

A pásztorok és bölcs királyok

Szinte futnak - egymást szeretni

S a betlehemi félhivatalosban

Miként egykor meg vala írva:

Mindenkit jászolánál várja

Az arany, a tömjén, a mirrha…

Örvendezzél, derék világ,

Harsogjatok, jó, égi villik,

Örvendezzél, derék világ,

Te meg vagy váltva tudniillik.

Lobogj, kis gyertya! Meg nem árthat

Ennyi kis fény tán a világnak.

Odakint szörnyű nagy a kétség,

Odakint szörnyű a sötétség.

Odakint szörnyű vaksötétben

Sirály sikoltoz, vércse vijjog,

Bagoly huhog, kóbor eb szűköl…

Odakint valami nagy titkot

Rejteget a sötét világ,

Jó lesz mormolni szaporábban

A szent zsolozsmát, bibliát.

A föld könnyektől terhesült meg

S a terhesült föld ing, remeg,

A vajudó kínnak gyümölcse

Nem lehet más, csak szörnyeteg…

Ami sóhaj, nyögés, kín, szenny volt

És rettentett a földgolyón,

Vad orkánban kitörni készül,

Világot törve, rombolón,

Évezredes tragédiának

Bosszuló vége fenyeget,

Vad-éhesen, vad harcra készen

Állnak iszonyú seregek...

A Messiást nem várják immár,

Nem kell többé a Messiás,

Hazug a megváltás meséje,

Szentségtelen a szentirás,

Hazug minden, amit az ember

Évezredekkel istenné tett,

Csak egy igazság - közös jussú

S egyenlő végű - ez az: élet...

Ám ne nézz ki az éjszakába,

Örvendezzél, derék világ,

Hangozzatok, jámbor legendák,

Zsolozsmák, bibliák, imák,

Ne halljátok a föld-dübörgést,

Menjen tovább a szürke élet,

Közelg a földi végítélet...

Addig lobogj csak, kicsi gyertya,

Harsogjatok csak, égi villik,

Örvendezzél, derék világ,

Te meg vagy váltva tudniillik..

Tartalom

Egy jövendő karácsony

Jön a Karácsony fehéren
S én hozzám is jön talán majd
Valaki a régiekből.

Csöndesen lép a szobámba
S én köszöntöm: ,,Béke, béke."
A küszöbön sápadt orvos.

És szorongva szól a vendég:
,,Ma Karácsony van, Karácsony,
Emlékszel a régiekre?"

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
,,Ma Karácsony van, Karácsony."

És szorongva szól a vendég:
,,Valami tán fáj a múltból?"
Megmozdul a sápadt orvos.

És bámulva és vidáman

És kacagva mondom én majd:

„Hiszen én még sohse éltem."

És hörögve mondom én majd:

„Ki a szobámból, pogányok."

Döng az ajtóm és bezárul.

És hörögve mondom én majd:

„Hiszen én meg se születtem.

Karácsony van, száll az angyal."

És a nagy, szomorú házban

Zsoltárokat énekelve

Hajnalig várom az angyalt.

Tartalom

Egy megíratlan naplóból

dec. 25.

Itt jött rám a Karácsony,
Rám, a kesely arcú pogányra,
Itt jött rám a Karácsony,
Gyermekségem falujában
S azt hitte, hogy megtérít,
Hogy szépen visszaingat.

dec 26.

Talán-talán jobb volna
Mégiscsak visszaesni,
Betegen is a Krisztust,
A régi Krisztust keresni.

Talán-talán jobb volna,
Mint lelkem keserülni:
Krisztus előtt, templomban,
Úgy, miként régen, leülni.

Talán-talán jobb volna

Most a faluban, itten,

Fájó haraggal szólni:

Hajh, mégiscsak élsz te, Isten.

dec. 27.

Ez már nem is Karácsony

S kinek mi köze hozzá,

Embernek vagy Istennek,

Hogy én mint fogok élni,

Vagy én mint fogok halni?

Békesség az Istennek,

Békesség az embernek,

Békesség a halálnak,

Békesség mindeneknek,

De nékem

Maradjon a háborúság.

(1908)

Tartalom

Ének karácsony ünnepén

Ma a bilincses millióknak
Éhnyavalyás, kínos élete gyászol
S újra megátkoz téged,
Csalárd legenda, betlehemi jászol,
Hazug fölkentség, ál szeretet.

Ma sem hiszünk a pásztoroknak,
Sem a prémbundás, víg örvendezőknek,
Sem a vezér-csillagnak,
Csupán mi saját, szomorú erőnknek,
Mely megfeszíttetett igazán.

Ma a sírokat bontogatjuk
S minden léptünknél átok-sírok nyílnak,
Melyekbe, hajh, becsalta
Hazug fénnyel a betlehemi csillag
A Szeretet hiszékenyeit.

Ma hóhéraink Jézusához
Hallelujázni nem vihetnek minket,

Megmutatjuk egymásnak

Gyűlölet-szító, nehéz sebeinket

S bosszura hívjuk a szíveink.

Ma bús fejünk álomra hajtván,

Enyhet álmodunk: piros bosszú népe

Kél iszonyú rajban

S lép a Krisztus-hydra ezer fejére,

Megfizetni vad századokért.

Ma is Gyülöletet ünneplünk,

Miként tegnap, holnap és újra-újra,

Gyülöletet és Harcot,

Míg új Karácsony jelét ki nem gyujtja

Az egész Földön a mi szivünk.

Tartalom

Karácsony -- Harang csendül...

I.

Harang csendül,

Ének zendül,

Messze zsong a hálaének

Az én kedves kis falumban

Karácsonykor

Magába száll minden lélek.

Minden ember

Szeretettel

Borul földre imádkozni,

Az én kedves kis falumban

A Messiás

Boldogságot szokott hozni.

A templomba

Hosszú sorba'

Indulnak el ifjak, vének,

Az én kedves kis falumban

Hálát adnak

A magasság Istenének.

Mintha itt lenn

A nagy Isten

Szent kegyelme súgna, szállna,

Az én kedves kis falumban

Minden szívben

Csak szeretet lakik máma.

II.

Bántja lelkem a nagy város

Durva zaja,

De jó volna ünnepelni

Odahaza.

De jó volna tiszta szívből

-- Úgy mint régen --

Fohászkodni,

De jó volna megnyugodni.

De jó volna, mindent,

Elfeledni,

De jó volna játszadozó

Gyermek lenni.

Igaz hittel, gyermek szívvel

A világgal

Kibékülni,

Szeretetben üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege

Igaz hitté válna,

Óh, de nagy boldogság

Szállna a világra.

Ez a gyarló ember

Ember lenne újra,

Talizmánja lenne

A szomorú útra.

Golgota nem volna

Ez a földi élet,

Egy erő hatná át

A nagy mindenséget.

Nem volna más vallás,

Nem volna csak ennyi:

Imádni az Istent

És egymást szeretni…

Karácsonyi rege

Ha valóra válna,

Igazi boldogság

Szállna a világra.

Tartalom

Karácsony -- Ma tán a béke...

Ma tán a béke ünnepelne,

A Messiásnak volna napja,

Ma mennyé kén' a földnek válni,

Hogy megváltóját béfogadja.

Ma úgy kén', hogy egymást öleljék

Szívükre mind az emberek --

De nincs itt hála, nincs itt béke:

Beteg a világ, nagy beteg...

Kihült a szív, elszállt a lélek,

A vágy, a láng csupán a testé;

Heródes minden földi nagyság,

S minden igazság a kereszté...

Elvesztette magát az ember,

Mert lencsén nézi az eget,

Megátkozza világra jöttét --

Beteg a világ, nagy beteg...

Ember ember ellen csatázik,

Mi egyesítsen, nincsen eszme,

Rommá dőlt a Messiás háza,

Tanítása, erkölcse veszve...

Oh, de hogy állattá süllyedjen,

Kinek lelke volt, nem lehet!...

Hatalmas Ég, új Messiást küldj:

Beteg a világ, nagy beteg!...

(1899)

Tartalom

Kató a misén

Pompás, fehér Karácsony-éjen
Kidobta a szikrázó hóba,
Kidobta a havas semmibe
Magzatját a papék Katója.

Aztán Kató, a kis cseléd-lyány,
Szédülve, tántorogva, félve,
Ahogy illik, elment maga is
Éjféli, szent, vidám misére.

Kató gazdája, az izmos pap
S falusi nyája énekelnek:
'Dicsértessék az egek ura,
Hogy megszületett az a gyermek,

Az a gyermek, ott Betlehemben.'
Kató fölsír a papi szóra
S az a gyermek, a betlehemi,
Könnyezve tekint le Katóra.

Tartalom

Kis, karácsonyi ének

Tegnap harangoztak,

Holnap harangoznak,

Holnapután az angyalok

Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az Istent

Nagyosan dicsérni,

De én még kisfiú vagyok,

Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretére

Mégis csak kiállok,

De boldogok a pásztorok

S a három királyok.

Én is mennék, mennék,

Énekelni mennék,

Nagyok között kis Jézusért

Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban

Százszor bepiszkolnám,

Csak az Úrnak szerelmemet

Szépen igazolnám.

(Így dúdolgattam én

Gyermek hittel, bátran

1883

Csúf karácsonyában.)

Tartalom

Virágos karácsonyi ének

Óhajtozom el a Magasságba,
Nagy a csúfság idelenn,
De van Karácsony, Karácsony,
Istenem, én Istenem
S ember-vágy küldte Krisztusunkat.

Két gerlicét vagy galamb-fiókát,
Két szívet adnék oda,
Hogyha megint vissza-jönne
A Léleknek mosolya
S szeretettel járnánk jászolhoz.

Krisztus kivánata, Megtartóé,
Lázong át a szívemen,
Mert Karácsony lesz, Karácsony,
Istenem, én Istenem,
Valaha be szebbeket tudtál.

Óhajtozom el a Magasságba
Gyermekségemben kötött
Minden szűzséges jussommal,

Mert az emberek között

Nem így igértetett, hogy éljek.

Követelem a bódító álmot,

Karácsonyt, Krisztus-javat,

Amivel csak hitegettek,

Amit csak hinni szabad,

Csúfság helyett a Magasságot.

Lábainknak eligazitását

Kérem én szerelmesen,

Karácsony jöjjön, Karácsony

És száz jézusi seben

Nyiladozzék ékes bokréta.

Tartalom

Három királyok napján

Kiss Boldizsár tiszteletére

Egek, mit szemlélek napkelet tájáról?
Három koronás fő költözik honnyáról;
Siet Sidóország anyavárosában,
Mondanád sas repül kőszál nyilásában,
Sok tevék követik megterhelt hátokkal,
Izzadnak, fehéről szájuk tajtékokkal.
Vallyon mit jelentnek e gyors jövevények?
Talám a városhoz van menni törvények?
De tovább mit látok az égnek kékségén?
Egy ragyogó csillag ballag kerekségén.
Sugarát intézi a koronás főkre,
Mint a felkelő nap bércekek s erdőkre.

Ez már a természet rendét fellyül mulja,
S az álló csillagok törvényét feldólja.
Vagy csak kaprozása a megcsalt szemfénynek?
Ó természet, ezek benned mért történnek?
Nem! - igaz látás ez, értem már rejtekét,
Illik, hogy kihágja természet mértékjét.

Amint Betlehemből jobb felé utaznak,

Egy istálló födő fái akadoznak.

Födetlen tetejét hófúvás takarja,

Rongyos oldalait éjszaki szél marja.

Ott fekszik emberi nemünk megváltója,

Kinek olly sok század vala sohajtója.

A jászolban reszket egy szénanyalábban,

Nem pedig kárpitos kevély palotában!

Szüz annya Józseffel állnak körülette,

Üzi a hideget barmok lehelete.

Talám ezt idézi e három jövevény?

Kinek kalauzza az a szokatlan fény?

Ugy van, béléptek már, bókulva imádgyák,

Olly nagy kegyelmekért az egeket áldgyák!

Tisztelik királi ajándékjaikkal,

Illetvén kis kezét édes csókjaikkal!

Örülj mármost ember illyen változáson,

S térdet, fejet hajtsál e csudalátáson!

Kiss Boldizsár, te is jelentsd örömedet,

Ki egy szent királnak köszönöd nevedet.

De, hogy hosszas légyen buzgó vigasságod,

Élj, s azután égben légyen boldogságod!

(1778)

Tartalom

Almanach 1878-ra

Itt van tehát: megjött az Új év,
Mint biztató előlegem;
Háromszázhatvanöt nap-éjre
Halvány reményszínt hoz nekem;
Bár majd, ha eljön a valódi,
Nem lesz, mint most, ruhája zöld;
Inkább hiszem, hogy a küszöbnél
Fejér, halotti leplet ölt.

Légy üdvöz, Év, e zöld burokban!
Elfogadom a jóslatot,
És köszönöm, hogy a jövőre
Kilátásom' tovább nyitod:
Hisz' egy időtül fogva nálam
Látás, kilátás oly rövid!...
Ha meg nem érném: gondolatban
Hadd élvezem át örömid.

Mindjárt az első nap rohammal
Köszönt boldog-boldogtalan;
Oly ünnep ez (no! nem panaszlom),

Midőn szív s tárca nyitva van;
S egy ,,szellemdús" játék (amelynek
Nem kellett nagy heuréka)
A pénz-pazarláshoz időd' is
Ellopja: a ,,b. u. é. k."

Aztán jön a farsang, - az árvíz
Mátyás körül, mely ,,tört jeget";
Szegény kiöntött ürge-népség
Verdesi jajjal az eget;
Mi táncolunk a szenvedőkért,
Bőven fogunk pazarlani:
S ha nem csordúl - százezreinkből
Csöppen nekik is valami.

Aztán jön, amely ,,gólyafőt mos"
A híres márciusi hó,
Ha ,,Gergely megrázza szakállát" -
No meg böjt, exekúció.
E hó egy napját űltem én is
Már két közép embernyomig:
,,Simplicius" napján születtem:
,,Simplex" maradtam holtomig.

Ápril minden nedvet kiszáraszt,
Májusba' jőnek a fagyok; -
S ha sáska, féreg, rozsda nem járt,
S a június szépen ragyog
S a július ,,meg nem szorítja":
Még a vetés bőven terem;
Örvend az úr, - hát még az asszony!
Lesz csipke több is, meg selyem.

Míg a paraszt izzad, mi gazdák
Fürdőre járunk, hűsleni,
A repce-, gyapju- s más előleg
A csorbát szépen kifeni;
Nem, mint apáink sűltek, - itthon
Töltvén egész mélő nyarat,
S nézték a vén béres hogyan vet
S a tót napszámos hogy' arat.

Szeptember - ah! szüret már nem lesz:
Vagy: lesz szüret, ha bor nem is:
Történeti jogát megőrzi
Híven az iszom-eszem is;
Különbség az, hogy míg apáink
Egy canga birkán ,,laktanak":

Nekünk cukor kell, sütve, főzve,
Pezsgő bor, osztrigák, halak.

Így, ber, megint ber fogytig-untig
S ,,brrr!" míg az esztendő lefut;
Miközben egy nap a halottak
Fényűzésére is kijut,
Midőn gyertyával, zöld levéllel
S virággal megvendégelik,
S kitesz halottjáért az élő,
Mutatva dúsan, hogy: ,,telik!"

Majd a karácsony hozza végűl
Az apró szívek örömét;
De a ,,bubus" már nagy szakértő,
Bírálva hordja meg szemét,
S ha nem drágát hozott az angyal
Ajak lepittyed és befagy;
Biz', édes Jézuskám, te is már
A luxus terjesztője vagy!

Tartalom

Hej! Iharfa...

Hej! iharfa, juharfa,

Patyolating, kivarrva:

Tudod pajtás, ki varrta?

Az a kis lány,

Az a kis lány

A barna.

Patyolating, jegykendő,

Múlik az ó esztendő,

Karácsonyban hirdetnek,

Ünnep után,

Ünnep után

Esketnek.

Verje meg a bubánat,

Ki elszólja babámat!

Jár a világ rossz szája:

Ne hajts rózsám,

Ne hajts rózsám

Reája.

Karácsonyi éjszakán

Lelkem pusztaságos éjjelén keresztül
Kétes ködvilággal egy sugárka rezdül.

Csillag-e vajon, mely, mint vezérszövétnek,
Üdvözítőt hirdet az emberiségnek?

Vagy csak földi hitvány pára, mely föllángol
S éji táncaikhoz rémeknek világol?

Akár csillag legyen, biztos éji lámpa,
Akár bujdosó lány - én megyek utána!

Mért féljek követni, ha lidérc is? hiszen
Akkor is jó helyre - a temetőbe viszen.

Tartalom

Új világosság jelenék

Új világosság jelenék, ó tévelygés csendesedék;

Isten igéje jelenék, újonnan nékünk adaték.

Evangéliom erejét, Krisztust, áldott szent Igéjét,

Atya Isten nagy jó kedvét, megmutatá ő kegyelmét.

Kit sok száz esztendeiglen eltitkolt volt Atya Isten

Mint megmondá jövendölvén Ámos próféta könyvében.

Ezt a mi hitetlenségünk és nagy telhetetlenségünk,

Érdemlette tévelygésünk, emberbeli reménységünk.

Igaz az Isten Igéje, kivel él ember elméje,

Kinek megmarad ereje és el nem vész ő reménye.

Kolozsvár, 1744

Tartalom

Újévi ajándék

Most szegény háztól, hol az úr magános,

Így telik. Majd tán vidorabb napunk lesz,

Lilla ifjasszony ha jövő karácsonyt

Érheti vélem.

E szívből eredett újesztendői ajándék

Záloga szívemnek légyen örökre, Juli;

Éljetek, óh szeretett lelkek! kiket édes örömmel

Gyakran emlegetek hegyközi lakhelyemen.

Most levelem tisztel, hanem a farsangi napokban,

Amint már írám, városotokba megyek.

Mert akkor Juliánna nevét, amelyet imádok,

A maga képében fogja köszöntni Vitéz.

Tartalom

Fel nagy örömre!

Fel nagy örömre! ma született,
Aki után a föld epedett.
Mária karján égi a fény,
Isteni Kisded Szűznek ölén.
Egyszerű pásztor, jöjj közelebb,
Nézd csak örömmel Istenedet.

Nem ragyogó fény közt nyugoszik,
Bársonyos ágya nincs neki itt.
Csak ez a szalma, koldusi hely,
Rá meleget a marha lehel.
Egyszerű pásztor, térdeden állj!
Mert ez az égi s földi király.

Glória zeng Betlehem mezején,
Éjet elűzi mennyei fény;
Angyali rendek hirdetik őt,
Az egyedül szent Üdvözítőt.
Egyszerű pásztor, arcra borulj,
Lélekben éledj és megújulj!

Betlehemesek

Zakatol, zúg, dübörög a város.
Kormos kenyeret izzad a gép.
Kavarog, búg az életi vásár,
Gyönge a gyöngébbet löki odébb.
Vézna, csigázott testek inognak.
Vérbefutottan bús szemek égnek.
Szöges korbácsát nekieresztve
Gyermekeit csak veri az élet.

Sírva, sikongva, bukdosva rohannak,
Kidől az egyik, helyibe más áll.
- S ím, egy torlódó nagy utca sarkán
Egy percre megáll az életi vásár.
Egy percre bámész szemekkel állnak
Vézna, csigázott, igázott testek,
S utat engednek három kis tömzsi,
Piros orcájú betlehemesnek.

Három apróság hidegtől csípett
Piros orcával nagy-komolyan
Átballag köztük, s újra bezárul

A szennyes, könnyes emberfolyam.

A lelken régi pásztorzsoltárok,

Halk imák hangja száll halkan át -

Egy pillanatra - s megint az élet

Harsogja bősz, vad, harci dalát.

Nincs itt karácsony. Minek kísértesz,

Babonás mese, szép Betlehem?

Örök nagypéntek szomorúsága

Ül hiteroppant, bús lelkemen.

Három királyok maguk osztoznak

Tömjénen, myrrhán, lopkodott kincsen,

És jászolokban milljók születnek,

És millióknak jászola sincsen.

Nincs itt karácsony. Mit is kerestek

Még itt, ti apró betlehemesek?

Kik Jézustok holtra keresték,

Meg is találták a Heródesek.

Mert eljött volna, már eljött volna,

Kit sok hazug ajk fennen sóvárog -

S szólna - ostorát megsuhogtatva -

,,A templomból ki, kufárok!"

Nincs már karácsony. Menjetek innen

Sietve, apró betlehemesek,

Szíjostorával a cudar élet

Ugyis mihamar elér titeket.

Gömbölyű, gyönge kis kezetekben

Összetörik a betlehem-játék,

Mint az enyémben. S lesztek ti is majd

Bús, hiteroppant, lézengő árnyék.

Tartalom

A karácsonyi ajtó

Emlékszem, rég volt. A bezárt ajtót
hosszú estéken remegve lestem.
Vártam nyílását azon a sok-sok
felejthetetlen
szép, gyermekkori karácsonyesten.

Kipirult arccal, dobogó szívvel,
úgy vártam, mikor fordul a zárja,
mikor tárul fel, mikor ragyog fel
a titkok fája.
Ó, hogy csábított minden kis ága!

Rég volt ... azóta évek repültek,
és messziről int már az öregség,
s azt veszem észre, felnőtt, vén gyerek,
- ez már nem emlék, -
a karácsonyi ajtót lesem még!

Ó, de már többet tudok azóta!
Gazdagabb titkok hívnak és várnak!
Ragyogóbb minden karácsonyfánál,

mit a szem nem láthat

országában a dicső Királynak!

Tudom, az ajtó egyszer kitárul.

S jöhetnek gondok vagy szenvedések,

ez ad most nékem derűt, nyugalmat,

hogy ott az élet

az ajtó mögött ... s már küszöbén élek!

Tartalom

Kis Jézusom

Kis Jézusom, add meg nekem,
Hogy két sóvárgó bús szemem
Ködön, homályon általszálljon:
Add meg nekem, hogy Rád találjon!

Látod, a sok év után
Távol csillagod oly halovány.
A testem gyenge, ha kész is a lélek,
Csak messziről hangzik az angyali ének.

Pedig úgy vágyom már lenni Veled,
Csókolni áldott kis kezedet.
Sárba, hidegbe úgy reszket a lélek,
Meglelni, oh Jézusom, hol lehet Téged?

Szent mosolyodat kire hagytad?
Szemd isteni báját - mondd - kinek adtad?
Meleg, puha lelked tiszta havát,
Szent kicsi ajkad bölcs égi szavát?

Áldlak, hogy a sárba, a ködbe

Őket helyezéd öröködbe,

Hogy adtad, oh Jézusom, hála Neked:

Kis tükreidet: a gyermekeket.

Tartalom

1949 Karácsony

Kemény az éj a véres cella mélyén,
a Sátán áll őrt kinn az éjszakán,
és akit őriz, annak nincsen társa,
csak a világot vádoló magány.
Körötte szurony, géppisztoly és börtön
s hol a Halál a szolgává tett földön
a mártírokból légiót soroz:
Ti szabad népek! Moszkva bilincséből
üzen néktek a fogoly bíboros.

Egyedül álltam, Istennel -- Hazáért,
míg ránkszakadt a gyilkos Ázsia,
de Boldogasszony zsoltáráért zokogva
velem jött népem millió fia.
Gyilkos erő bár eltörte a kardot,

Krisztus keresztje a magasba tartott
égi jel: itt, a Tisza felett
ti szabadok, ti gondtalanul alvók,
az én keresztem védett titeket.

Mohinál Ugrin, Tomori Mohácsnál...

Vártam én is, hogy mozdul a világ,

s nem hagyja veszni -- szemben Góliáttal --

a szabadságért harcoló fiát.

Hisz azt védtük itt, ami a tiétek:

a lelket, amely az oltáron égett,

s karácsony éjjel kialudt a fény...

Magam maradtam, mint egykor a kertek

a Golgotának égbeszúrt hegyén.

Kemény az éj a véres cella mélyén,

a Sátán áll őrt kinn az éjszakán,

és akit őriz, annak nincsen társa,

csak a világot vádoló magány.

Körötte szurony, géppisztoly és börtön

s hol a Halál a szolgává tett földön

a mártírokból légiót soroz:

Ti szabad népek! Moszkva bilincséből

üzen néktek a fogoly bíboros.

Tartalom

Fehér Karácsony

Havazik, havazik...

Meg sem áll tavaszig.

Tán az egész világ

Hó alatt aluszik.

Hó alatt aluszik,

Pilláját se nyitja,

Hó alatt aluszik

Kertünkben a fűzfa.

Álmában barkát bont;

Csupa fehér bársony...

Azt hiszi tavasz van,

S itt van a karácsony.

Itt van a karácsony,

Most nyílik virága,

Hócsillagot bontott

Minden bokor ága.

Ünnepel a tél is;

Felöltözött szépen,

Kint sétál az utcán

Ünnepi fehérben.

Tartalom

Ha soha egyébkor

Ha soha egyébkor eszembe se jutna,

Karácsony estéjén hazaszállnék

Mindig a mi kis falunkba.

Ha soha egyébkor rá sem emlékeznék

Karácsony estéjén a mi kis házunkat

Mindig fölkeresném.

Ha máskor eszembe sosem is jutnának,

Karácsony estéjén örökké áldanám

Az édesapámat, az édesanyámat.

Tartalom

Ily szegényen mint én

Isten küldte földre, égi szeretet

Menny és föld ura az, ki ma született,

Menny és föld urának istálló jutott,

S ő az egész földnek megváltást hozott.

Bölcs király ha lennék, hoznék aranyat,

Bárányt, hogyha pásztor, Jézusom fogadd.

Ily szegényen, mint én, mit adjak Neked?

Vedd el ajándékul szívem s lelkemet!

Szegény vagyok látod,

Mit adjak Neked?

Vedd el szent Megváltóm

Szívem s lelkemet!

Tartalom

Imádság

Jászolban fekvő édes pici Jézus,
Bús magyar gyermek imádkozik Hozzád.
A Kárpátokat hópihék takarják.
Havas fejükkel Hozzád intenek fel,
A drága, védő, őrködő hegyek,
Add vissza nékünk, add a hegyeket.

Karácsonyfák az erdőn jönnek, jönnek.
Gyertyavilágban elmúlnak a könnyvek.
A bús könnyek a csillogón lepergők,
Add vissza nékünk, add vissza az erdőt.

A rónaságban fázva, összebújva,
Tavaszvárón alszik lenn a búza.
Milliók várják az élet adóját,
Add vissza nékünk, add vissza a rónát.

Hozd vissza nékünk, ó hozd el a földet,
A könnyeinkkel, vérrel öntözöttet,
Amelyet hívunk, sohase felejtünk,
A földet, melyhez vissza sír a lelkünk.

S ha ideadtad a keserű kelyhet,

És ha vezeklünk bús porba esettek,

Jászolban fekvő édes pici Jézus

Bús magyar ajkak reszketve susogják

Csak a szívünket vidd közelebb Hozzád!

Tartalom

Örvendjetek, keresztyének

Örvendjetek, keresztyének,
Nyíljatok meg nyelvek szívek,
Az idvesség Istenének
Mondjatok áldást, minden hívek!
Felváltatott nagy örömmel
A haláltól való félelem,
Mit véghetetlen érdemmel
Meggyőz az isteni kegyelem.

A Megtartó ma született,
Az örök Isten emberré lett,
És ma visszaszereztetett
Az igazság s elvesztett élet.
Kiküldé szerelmes Fiát
Istenünk a teljes időben,
Hogy a kezes a bűn díját
Fizesse s szenvedje testében.

Ó, imádandó titkai
Ama békesség tanácsának,
Ó, nagyhatalmú dolgai

A menny és föld szabad Urának!

Aki által teremtetett

S lett minden serege az égnek,

Az Ige testté született,

Személye az egy Istenségnek.

Ennek örülnek az egek,

A titkok mélységén bámulnak,

Hirdetik angyal-seregek

Jézust, s előtte leborulnak.

A Magasságost tisztelik,

A földön békességet zengnek,

És ünnepnappá szentelik

Megjelenését az Istennek.

Áldom én is szent nevedet,

Én királyom, szenteknek szente,

És vígan ülöm ünneped,

Ó Jézus, Istennek felkentje!

Magasztalom Felségedet

És imádlak szent félelemmel,

De egyszersmind szerelmedet

Megölelem igaz hitemmel.

Tartalom

Karácsonkor

Énhozzám is benézett a karácson,
Tán csak azért, hogy bús orcát is lásson
És rajta egy pár reszkető könyűt.

Menj el, karácson, menj innen sietve,
Hiszen családok ünnepnapja vagy te,
S én magam, egyesegyedűl vagyok.

Meleg szobám e gondolattól elhül.
Miként a jégcsap függ a házereszrül,
Ugy függ szivemről ez a gondolat.

Hej, be nem igy volt, nem igy néhanapján!
Ez ünnep sokszor be vigan virradt rám
Apám, anyám és testvérem között!

Oh aki együtt látta e családot,
Nem mindennapi boldogságot látott!

Mi boldogok valánk, mert jók valánk.

Embert szerettünk és istent imádtunk;

Akármikor jött a szegény, minálunk

Vigasztalást és kenyeret kapott.

Mi lett a díj? rövid jólét multával

Hosszú nagy inség... tenger, melyen által

Majd a halálnak révéhez jutunk.

De a szegénység énnekem nem fájna,

Ha jó családom régi lombos fája

Ugy állna még, mint álla hajdanán.

Vész jött e fára, mely azt szétszaggatta;

Egy ág keletre, a másik nyugatra,

S éjszakra a törzs, az öreg szülők.

Lelkem szülőim, édes jó testvérem,

Ha én azt a kort újolag megérem,

Hol mind a négyünk egy asztalhoz űl?...

Eredj, reménység, menj, maradj magadnak,

Oly kedves vagy, hogy hinnem kell szavadnak,

Ámbár tudom, hogy mindig csak hazudsz...

Isten veled, te szép családi élet!

Ki van rám mondva a kemény itélet,

Hogy vágyam űzzön és ne érjen el.

Nem nap vagyok én, föld és hold körében;

Mint vészt jelentő üstökös az égen,

Magányos pályán búsan bujdosom.

(Pest, 1846)

Tartalom

Karácsonykor

A zúgolódás, gúny, harag
Rég halva már szívemben.
Egy szóval sem panaszkodám,
A kis Jézus ellen.

Nem vádolnám balgán azért,
Hogy engem kifelejtett.
Hogy nem hozott ajándékot,
Szemem könnyet nem ejtett.

Lelkem nyugodtan, csöndesen
Átszáll a nagyvilágon.
Imádkozom, hogy Jézusom
Minden szegényt megáldjon.

Ágyamra dőlök, s álmodom
Egy régi szép, édes álmot:
Boldog, ki tűr és megbocsát,
S ki szenved, százszor áldott!

Tartalom

Ádventi himnusz

Figyelmezz, Izrael Ura,

Ki ülsz a Kerubok felett,

Jelenj meg Efraim előtt,

Jöjj, támaszd fel hatalmadat!

Nemzetek Megváltója, jöjj,

Szűznek szülötte, jöjj közénk,

Ámuljanak a századok:

Istenhez illő születés!

Nem férfiú magva hozott,

Titkos lehellet ád nekünk:

Isten Igéje testbe vált,

S a szűzi méh virága vagy.

Kelyhe gyümölcsöt bontogat,

Szemérme bár bontatlan áll,

Erénye tisztán tündököl:

Isten járja e templomot.

Szemérme mint királyi ház:

E nászteremből lép elő,

Mint kettős lényű óriás,

S vígan repes az út elé.

Kijössz Atyádnak mélyiről,

Bemégy Atyádnak mélyire.

Leszállasz mind a poklokig,

Felszállasz Isten székeig.

Ki az Atyának mása vagy,

Ölts testet, győzelmed jelét.

Testünket, a gyámoltalant,

Tegye acélossá erőd.

Már fénylik Jézus jászola,

Új fényt lehel az éjszaka.

Ezt immár meg ne rontsa éj,

Nem-szűnő láng legyen a hit.

Tartalom

Himnusz Krisztus születéséről

Kinyílt egy liliom

Tavaszi tájakon,

Öntözte fakadó

Folyókkal Libanon.

Hűvös szellők alatt

Kifejlett szabadon.

Eja, eja, eja!

Nyáj a legelőn

Falatozzon szökdelőn,

És kövesse mindenütt

Bárányt a liliom között.

A Bárányt, ki pásztornak állt,

Testét felöltvén mint subát,

Titkos kereszten áldozott,

Tárttorkú démont szétzuzott,

Tárttorkú démont szétzuzott,

S a bűnösöknek írt hozott.

Ágyasházába tért

Az érkező Jegyes,

Aki a kerubok

Röpte fölött repes,

S mindent előre lát,

Amit titok fedez.

Eja, eja, eja!

Nyáj a legelőn

Falatozzon szökdelőn,

És kövesse mindenütt

Bárányt a liliom között.

A Bárányt, ki pásztornak állt,

Testét felöltvén mint subát,

Titkos kereszten áldozott,

Tárttorkú démont szétzuzott,

Tárttorkú démont szétzuzott,

S a bűnösöknek írt hozott.

A nemes borostyán

Immár felragyogott,

A kristály tengere

Sionból távozott.

A förtelmes kigyó

Már eltiportatott.

Eja, eja, eja!

Nyáj a legelőn

Falatozzon szökdelőn,

És kövesse mindenütt

Bárányt a liliom között.

A Bárányt, ki pásztornak állt,

Testét felöltvén mint subát,

Titkos kereszten áldozott,

Tárttorkú démont szétzuzott,

Tárttorkú démont szétzuzott,

S a bűnösöknek írt hozott.

Tartalom

Karácsonyi himnusz

Égi kertek permeteltek
Mámorító harmatot.
Mind a mennyek daltól zengnek,
Ujjongnak az angyalok.

Köszöntsétek, szántók, rétek,
Kik most kizöldeltetek,
Fürge csorgó s ti mosolygó
Nagy hegyek, a Kisdedet.

Sírva nézi, úgy becézi
Egyszülöttét Mária,
Néz ragyogva, mosolyogva
Szűz Anyjára szent Fia.

Jön a pásztor barikástól:
Jézus szentebb aklot ád.
A Fiúnak sípot fúnak
S énekelnek eklogát.

Még a néma ócska széna,

Még a jászol is nevet,

Úgy karolja, úgy apolja

A megváltó Kisdedet.

Ottan állván, édes álmán

Jó barmok virrasztanak,

Ráhajolnak, udvarolnak

És fel-felsóhajtanak.

A kis házra havat rázva

Rárohannak a szelek.

Jaj puhácska kis babácska

Testecskéje didereg!

Édesanyja rácsavarja

Durva pólyarongyait,

Avval ójja Alkotója

Ázó-fázó tagjait.

Lelkem vágya: Krisztus ágya

Szívem immár hadd legyen,

Testem szalma, jászol alma

S istállója kebelem.

Tartalom

Karácsonyi himnusz

Nemzetekre fény hasadt,
Kik halálos árny alatt
Sötétségben ültenek.
Vigadozz szegény világ,
Mert a Szűz ma Kisfiát
Számotokra szülte meg.

Im, hogy bűnöst fölsegítsen,
Vállaljon az Ember-Isten
Emberségünk nyomorát.
Ki nem örvend, ki nem újjong,
S nem csodálja ezt az újdon
Új kegyelmet és csodát?

Mi volna édesebb,
Mi van mélységesebb,
Mint ez a nagy Titok?
Légy hát háládatos,
Mert oly csodálatos,
Amit az Úr adott.

Föl nem fejti kényes elme,
Amit itt az Úr kegyelme
Kötött nekünk, a bogot.
Megáll eszem a hogyannál,

Ám tudom: több Isten annál,
Miz eszemmel fölfogok.

Ó fölséges
Isteni gondolat!
Minden véges
Emberit meghalad.
Rügy az Áron
Nyeste száron:
Szűz kelyhen fiu fakad.

Épségében
Nem érte bántalom,
Szépségében
Marad a szűz szirom,
Foganásban,
Fakadásban,
Fehér, mint a liliom.

Mária, tenger csillagfénye,

Hajótöröttek reménye

Isten után egymagad,

Nézz le hozzánk, kérünk téged,

Nézd az álnok ellenséget,

Mely dühével ránk szakad.

Te adsz erőt, te töröd meg

Kevélységét az ördögnek

Fiad által, jó Anya.

Meg ne rontson, megoltalmazz,

Ama kurta, borzadalmas

Utolsó szentencia.

Tartalom

Vízkereszti himnusz

Ó, te páratlan Betlehem.

Nagy városok közt legnagyobb:

Megszülni néked adatott

Testben az üdvösség Urát,

Kiről a csillag hirdeti

(Tündöklőbb, mint a napkorong):

A földön megjelent az Úr

És földi testbe öltözött.

Látták fényét a Mágusok

S hozzák keletnek kincseit,

Leborulván ajánlanak

Tömjént, mirrát és aranyat.

Királyt jelent a kincsarany,

Istennek szól a szábai

Tömjénnek fűszerillata,

A mirhapor sírról beszél.

Dicsőség teneked, Urunk,

Ki megjelentél e napon;

Atyának s Szentléleknek is,

Most és örök időkön át.

Tartalom

Karácsony

Egy nap meg egy este
Minden esztendőben:
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

Ha nem is, ha nem is
Valami sokáig:
Karácsony estétől
Karácsony napjáig.

Karácsony estéjén,
Hogy a csillag támad:
Kinyitnám aranyos
Gyöngyös palotámat.

Minden elhagyottat
Oda gyűjtögetnék,
Sápadozó árvát
Szárnyam alá vennék.

Ha koldus, ha bűnös:

Nagy birodalmamba'

Szerető szó nélkül

Senki sem maradna.

Könnyet ahol látnék:

El azt sem kerülném,

Szép selyem kendőmmel

Szépen letörülném!

... Karácsony estéjén

Minden esztendőben,

Szeretném, ha király

Lehetne belőlem!

Tartalom

Az égből színméz

Az égből színméz csörgedez, a légben illat lengedez
Mozdul az ég, áll a csillag, ég kapui már kinyílnak.
Messiásunk születik ma.

Ó pásztorok, figyeljetek! Új dalt dalol angyalsereg:
Dicsőség a nagy Istennek! Békesség a jó embernek!
Messiásunk születik ma.

Felserkennek a pásztorok, a szívük hangosan dobog.
Viszik nyájuk kis bárányát, jámbor szívük színaranyát,
Kisded örömére.

Én is sietve elmegyek és elviszem a szívemet.
Aranyalma kis Jézusnak, néki adom ajándéknak.
Legyen övé mindörökre!

Tartalom

Karácsony estéjén

Nem hallod-e? Kopogtat valaki...
Told hátra, édes anyjok, a reteszt!
Setét van künn, s erősen fú, esik...
Ereszd be a szegény utast, ereszd!
Boldogtalan, kinek ma útja van,
S ott éri a szent est, hol idegen!
Csak erre, erre! bátran egyenest, --
A szó elég jókor lesz ide benn!
-- Ah, ifjú s vándor, mint a mi fiúnk!

Isten hozott, oldozd le saruid --
Jól ég a tűz, melengesd fel magad!
Szemközt fogott a csapkodó vihar,
Hajfürtöd a két orcádhoz tapadt!
Hja szenvedés az utas élte most...

Szél ostora s köd a kísérete,
Ember s hajlék öröm reája, kit
Éhes, vonító vad kísérgete.
-- Nem jársz-e künn te is, szegény fiam?

Elébb, elébb! Úgy hátra mért vonulsz?

Tied köztünk az asztalnál a hely,

Szerény tálunk mellett bor és kalács,

Elégülj meg, vidulj fel, s ünnepelj!

Vendégünk vagy, s szállást ad e fedél,

S alatta szél -- hideg, ne félj, hogy árt!

Megosztjuk, ami jót nyerénk -- veled,

Nyújtsd közelebb azt az üres pohárt...

-- Hol ünnepelsz te most, jámbor fiúnk?

Aztán beszélj, hadd halljam a szavad.

S hogy ifjú szívednek mily álma van?

Nagy cél után kellett eredned -- a

Széles világnak ily fiatalon!

Élnek-e még szüleid, a kiket

Úgy érdekel szerencséd és bajod?

Hazafelé fordul-e már utad,

Vagy a tieid még messzebb hagyod?

-- Miként az a mi kedves, rossz fiúnk!

Mert úgy van az! oly balga a szülő:

Hogy a fiak serdült korára vár.

Akkor kiszállnak... S árván marad

Üres fészkében az anyamadár.

Bár szüntelen fáj, fáj... ilyenkor ont

Az a hiány legkeserűbb könnyüt:

Midőn az édes vagy szent alkalom

Nagyot, kicsinyt a háznál egybegyűjt...

-- Mikor térsz meg mi várva várt fiúnk?

Mikor telnek be édes álmaink...?!

Úgy lenne majd végóránk is nyugodt...

De ím éjfélt üt -- a hívő világ

E nagy s dicső ünnepre eljutott:

Hogy reggel új, szent érzések között

Hallgassuk a váltság örök szavát:

Hajtsuk fejünket nyugalomra most,

Jer, a vetett ágy vár... jó éjszakát!

-- Jó éjszakát, mi szeretett fiúnk!

Tartalom

Karácsonyi emlék

Itt volt, elment a szép karácsony,
S amíg itt volt, jó koszton éltünk,
Cukron, fügén, mákos kalácson.

Hozott diót, mogyorót, smukkot,
Új százkoronás is volt nála,
De erről alig szólt egy kukkot.

Hogy a pénzügy is derűt öltsön,
Adott az osztrák - magyar banknak
Húsz koronát -- aranyban! -- kölcsön.

És hozott új választó-listát.
Mely szerint csak Lukács szavazhat,
S megválaszthatja Tisza Pistát.

A Béke is, e bús egyénke,
Jött volna vele, ám egy hídon
A strázsa belelőtt szegénybe.

Örült Prohászka is Prizrendbe,

Az udvarias szerb kormánytól

Egy sérvkötőt kapott prezentbe.

Szóval a karácsony sok kincsét

Megkaptuk és ami a legfőbb,

Megszűnt a fűtőanyag-inség.

Ez üdvöt zengem el ma számmal:

Egész télen fűthetünk majd

Egy-egy dús -- karácsonyi számmal!

Tartalom

Karácsony előtt

Álmodozó gyermek, bús, koravén kamasz:
későn jött, soká volt vélem a hű tavasz...
Hosszú is, boldog is! Jaj, ma tudom: messze
míg les a Vég, hogy a Voltat is temesse...

Nem láttam kalászos, férfi-derűs nyarat,
a gyümölcsös ősz is valahogy kimaradt...
Tavaszból egyszerre rámszakadt a telem;
ki gyerek volt tegnap, vén lett az hirtelen.
Ki tán sosem vetett, sohasem aratott,
Ki ütközet előtt fegyvert már lerakott,
ki futott élettől, kitől futott élet:
májusból egyszerre decemberre tévedt.

Nagy sóvárgó szemben sosem-voltak álma...
Nem hozott semmit se, most hogy Eléd állna
e tegnapi gyermek derengő barlangba:
csak papírcsomó s kusza firka rajta.

Hófehér vén fejjel bamba fájó gyermek
egyszerre, hogy-hogysem, karácsonynál termett!

Arany-tömjén-mirrhán, életre-gyűlt kincsen

jönnek ide mások... Nézd el: semmim sincsen!

Csak úgy bebotlottam, csak úgy: nem hívottan.

Áprilisból, lásd: egy folytába' futottam...

S ki semmit se hozott, mindent akar Tőled:

hetven év űrjét, hogy Magaddal betöltsed!

Arany, ezüst, angyal: telítve Karácsony!

Ide tévedt gyermek végre csodát lásson!!

Tartalom

Jer, mindnyájan örüljünk

Jer, mindnyájan örüljünk, és szívünkben vigadjunk,

Mert született Úr Jézus nekünk.

Kit az Atya Úr Isten, könyörülvén emberen,

Elbocsájta teljes időben.

ő életnek adója, Szívek vigasztalója,

Lelkünk megvilágosítója.

Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk,

Érdeméből kegyelmet nyerjünk.

Tartalom

Szép Violácska

Szép violácska, kedves rózsácska,

Szerelmes kisded, szép Jézuska,

Ki most születtél, emberré lettél,

Minékünk örömet szerzettél,

Kérünk, vigasztald népünket,

Térítsd magadhoz lelkünket,

Igazítsd szívedhez szívünket,

Igazítsd szívedhez szívünket.

Jászolban látlak, szívemben várlak,

Ó drága kisded, szép Jézusom.

Fogadd el szívem, szeretlek híven,

Szűz ágon virágzott Kirsztusom.

Jászlad szénája, szalmája,

Szívem jó meleg tanyája,

Szép kisded, szerelmes Jézusom,

Szép kisded, szerelmes Jézusom.

Áldott Teremtőm, szent Üdvözítőm,

Ó drága kisded, szép Jézusom!

Nincs e világon, ki befogadjon,

Szűz ágon virágzott Krisztusom.

Jöjj el lelkemnek ölébe,

Zárkózz el szívem mélyébe,

Szép kisded, szerelmes Jézusom,

Szép kisded, szerelmes Jézusom.

Tartalom

A kis Jézus aranyalma

A kis Jézus aranyalma,

Boldogságos Szűz Mária,

Egy kezébe ringatgatja,

A másikkal takargatja.

Aludj, aludj kisdedecske,

Betlehemi hercegecske,

Nem királyné a te dajkád,

Szolgálóbul lettem anyád.

Oh te dudás mit szundikálsz?

Fényes az ég, nem kell lámpás,

Ha kimegyek ajtóm elé,

Föltekintek az ég felé.

Ott látok egy szép kápolnát,

Ott látok egy szép kápolnát,

Benne a szép Szűz Máriát.

Tartalom

Karácsonyi éjfélóra

Karácsonyi éjfélóra

Megszületett Istenfia

Megszületett Istenfia

Az ártatlan Kisjézuska.

Gyerünk mennyünk jászolához

Boruljunk le a lábához,

Fekete fábul a bőcsű

Fekete fábul a jászol.

Tartalom

Impresszum

MEK adatbázisa alapján

IPAQ Pocket PC-re alkalmazta a My.hu

elektronikus könyveink a http://www.hpebook.hu/ oldalról tölthetők le

Hewlett-Packard 2004

Tartalom